

EJDERHA DAĞI

KATIE VE KEVIN TSANG

Çeviren: İren Kori

ithaki
çocuk

Dağların her zaman sırları vardır.

Bu dağınsa çoğundan daha fazla sırrı vardı. Göğü delen dik zirveleriyle uzun ve heybetliydi; gizemli ve sarsılmaz görünüyordu.

Ayrıca eğer onu izleyecek olursanız –sadece göz atmanız yetmez, gerçekten izlemelisiniz– bazen nefes alıyormuş gibi görünürdü.

Yeterince uzun süre gözlerinizi dikip bakarsanız bunun hepten farklı bir dağ olduğunu düşünmeye başlardınız.

Birisi bu dağı uzun, çok uzun süredir izliyordu.

Ve dağın ona sırlarını gösterme zamanının geldiğine karar vermişti.

*

Dağın derinlerinde, kocaman bir yaratık uykusunda kımıldadı. Gözleri çukurlarında yuvarlandı ve kanatları seğirerek genişçe açıldı. Kâbusunda ne gördüğünü hatırlamaya çalışarak birdenbire doğrulup dimdik oturdu.

Karanlık. Tüm gördüğü karanlık ve ıssızlıktı.

Yaratık titredi ve gözlerini kapatıp uykusuna dönmeyi denedi.

Uzun zamandır bir şeyi, birini bekliyordu. Biraz daha bekleyebilirdi.

Varış

Billy Chan iki şeyden emindi. Harika saçlara sahipti ve tüm California'da, 11-14 yaş grubundaki en iyi sörfçüydü.

Fakat bunların ikisinin de ona şu anki durumunda yardımcı olacağını sanmıyordu. Tek başınaydı. Bir tren peronunda. Çin'de hiçliğin ortasında bir yerde. Tren yolculuğu sanki sonsuza dek sürmüştü. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordu. Elini cebine atıp şans getiren deniz kabuğunu kavradı. En azından eve dair küçük bir parçaya sahipti.

Dört bir yanı; yeşil yapraklarla sarmalanmış, baş döndürücü yüksekliklere ulaşan, devasa dağlarla

çevriliydi. Birkaç gün önce gördüğü Hong Kong gökdelenleri bile burada ufak kalırdı.

Çin'in *tam anlamıyla* neresinde olduğunu belirten tek ifade, istasyon girişinin üstünde soyulmuş, rengi solmuş Çince karakterlerle yazılmıştı. Billy'nin okuyamadığı Çince karakterlerle.

Gerçekten ama gerçekten doğru yerde olduğunu umuyordu.

Billy, gideceği yaz kampının görevlilerini bulmak için etrafına bakındı. Annesiyle babası “Mandarin dilini geliştirmesi” ve “Çin mirasıyla ilgili daha fazlasını öğrenmesi” için onu bu yaz kampına gitmeye zorlamışlardı. Hâlbuki Billy yaz boyunca arkadaşlarıyla sörf yapmak *istiyordu*.

Kamp görevlilerinden kimseyi görmedi. Yakında sadece, kırıldı kırılacak bir masada mahjong* oynarken yeşil taşları döndürdükçe kıkır kıkır gülen, yaşlı iki Çinli kadın vardı.

“Merhaba?” diye seslendi Billy. “*Ni hao?*”

Yaşlı kadınlardan biri kafasını kaldırıp baktı ve elini sallayarak onu ufak istasyona yönlendirdi.

Billy başını eğerek teşekkür etti ve bavulunu arkasından sürükleyerek içeri girdi.

Dışarıdaki aşırı parlak güneş ışığından sonra Billy'nin gözlerinin istasyonun içindeki loşluğa

* Dominoya benzeyen, Çin kökenli bir masa oyunu. (ç.n.)

alışması biraz zaman aldı. Rahatlamayla iç geçirdi. Odada kendi yaşında yaklaşık bir düzine çocuk toplanmıştı.

Yaşça biraz daha büyük, arkaya taranmış siyah saçlı Çinli bir oğlan, elinde tuttuğu bir not panosuyla yavaşça yanına geldi. Billy'yi baştan aşağı süzerken açıkça umursamaz görünüyordu.

“Sen Billy Chan olmalısın,” dedi.

Billy başıyla onayladı.

Oğlan, Billy'yle tanışmak o gün başına gelen en sinir bozucu şeymiş gibi derin bir of çekti. “Sonunda,” dedi. “Buraya varman çok uzun sürdü.”

Billy kızardı. Şimdiden berbat bir başlangıç yapmıştı. “Şey, burası California'dan *gerçekten* uzak. Bir de trenim rötâr yaptı...”

Kaşlarını kaldıran oğlan, “*Ni shuo putonghua ma?*” diyerek Billy'nin lafını kesti.

Billy duraksadı. Oğlanın ona Mandarin dilini konuşup konuşmadığını sorduğunu anladı ve bunu bir meydan okuma olarak söylediğini fark etti.

“*Yi dian dian,*” diye cevap verdi, cümlesinin “biraz” anlamına gelmesi için doğru telaffuz etmeye özen göstererek.

Yaşça büyük oğlan kaşlarını çattı. “Tahminimce, isminin iddia ettiği kadar Çinli değilsin Billy Chan.”

Billy buna alışkındı. İnsanların onun nereli olduğunu anlamaya çalışmasına alışkındı. Oğlanın neyi öğrenmek istediğini biliyordu. “Babam Çinli. Hong Konglu. Annemse beyaz,” diye açıkladı. “Ebeveynlerim Mandarin’imi geliştirmem için beni bu kampa gönderdi.” Hoşnutsuzluğunu sesine yansıtmamaya çalıştı. Onu tüm yaz tatilini Çin’de bir dil-kültür kampında geçirmeye zorladıkları için ebeveynlerini hâlâ affetmemişti. Etraflarında toplanmış diğer çocuklara baktı. “Hepimiz bu yüzden buradayız, değil mi?”

Karşılık olarak gelen baş sallamaları ve gülümsemeler Billy’yi biraz rahatlattı.

“Her neyse,” dedi yaşça büyük oğlan bıkkın bir sesle.

Toplayabildiği kadar özgüveni sesine çağıran Billy, “Ya sen kimsin?” dedi.

Oğlan Billy’ye küçümseyerek baktı. “Ben JJ. Kampı büyükbabam yönetiyor.”

“Anlaşıldı patron,” dedi Billy, iğnelemesini JJ’in algılamasını umarak. Billy ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmayı aklının bir köşesine yazdı.

Tam o sırada uzun, beyaz sakallı, yaşlı bir Çinli aceleyle istasyona girdi; yaşı göz önüne alındığında hızlı hareket ediyordu. Geçmişe aitmiş gibi antika görünüyordu.

“Hoş geldiniz millet! Ben kampın yöneticisiyim. Hepinizle tanışmak benim için bir zevk. Bana Jin *laoshi* diyebilirsiniz.”

Neredeyse beline gelen uzun sarı saçlı, kısa boylu bir kız elini hızla havaya kaldırdı. “‘Altın Öğretmen’ anlamında mı?” Kızın güneyli aksanı vardı. Billy onun Alabama civarında bir yerden gelmiş olması gerektiğini düşündü.

Yaşlı adam kahkaha attı. “Evet! Birinin hâlihazırda bir parça Mandarin bildiğini söyleyebilirim.”

Billy, *laoshi*’nin öğretmen anlamına geldiğini *kendisinin* hatırlamış olmasını dilerdi. San Francisco’da, Çin okulunda ilk öğrendiği şeylerden biri buydu. Buradaki herkesin ondan daha iyi olacağına dair bir endişe dalgası Billy’yi sarstı. Dahası kısmen Çinli olduğu için, diğer öğrencilerin Billy’nin Mandarin’inin çok iyi olmasını bekleyebileceği gerçeği her şeyi daha beter bir hale sokuyordu. Ailede babasının tarafının Hong Konglu olmasının ve Çincenin farklı bir lehçesi olan Kantonca konuşmasının bir önemi yoktu. Etrafındaki diğer çocukların hevesli yüzlerine baktı. Hepsisi burada olmaktan mutlu görünüyordu. Billy’nin avuçları terlemeye başladı ve boynuna sıcak bastı. Trene geri atlayabilmeyi ve sonra bir uçağa binip eve dönebilmeyi dilerdi.

“Bana Lao Jin veya İhtiyar Altın diyebilirsiniz,” diye devam etti yaşlı adam. “Dil derslerinizin dışında Mandarin konuşmanız zorunlu değil. Ama hepsini kampa vardığımızda açıklayacağım. Şimdi benimle gelin,” dedi. “Maceramız başlamak üzere.”

Billy, İhtiyar Altın’ı ve diğerlerini takip ederek soluk sarı ve yeşil renkli minibüsün beklediği otoparka gitti. Billy, aracın onun en az iki katı yaşında olduğunu düşündü. İhtiyar Altın kapıyı zorlayarak açtığı anda, minibüsün altışar koltuklu iki sırasını gözler önüne serdi.

Billy tırmanıp arka sıraya oturdu. Kısa kahverengi saçlı, gözlüklü ve yüzünde Billy’nin kimsede görmediği kadar çok çil olan bir oğlan nefes nefese yanındaki koltuğa çöktü.

“Burası çok sıcak,” dedi alnını kurularken. Gözlük camlarının arkasında iri gözleri vardı. “Bu arada, ben Dylan O’Donnell.” Elini uzattı. Billy ona boş boş baktı. O yaştaki birinin el sıkışarak kendini tanıttığını hiç görmemişti.

Billy oğlana şaşkınlıkla bakarken aksanını çıkarmaya çalışıyordu. Amerikan veya İngiliz değildi ama garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

“Hım, selam. Ben Billy Chan,” dedi Billy beceriksizce Dylan’ın elini sıkarken.

“Tanıştığımıza memnun oldum! Billy adında bir kuzenim var,” dedi Dylan bu çok ilginç bir bilgiymiş-çesine sırtıtarak.

“Harika,” dedi Billy. “Şey, ben Dylan adında kimseyi tanımıyorum.”

“İlk olduğuma sevindim!”

Minibüsün motoru çalıştı ve hızla ileri savrulurak hareket etti.

“Kemerlerinizi takın millet!” diye bağırdı İhtiyar Altın ön taraftan.

Billy hâlâ Dylan’ın aksanının nereye ait olduğunu bulmaya çalışırken “Peki nerelisin?” diye sordu.

“Zümrüt Adası! Azizlerin ve bilginlerin vatanı! Şairlerin yuvası! Ve evet, birçok koyunun da.” Bu son cümleyi bir espri havasında çarpık bir sırıtışla söyledi.

Billy gözlerini dikmiş ona bakarken kafası hâlâ karışık. Dylan iç çekti.

“İrlanda. İrlandalıyım.”

Billy, İrlanda’yla ilgili herhangi bir şey bilip bilmediğini hatırlamaya çalıştı. “Dublin?” diye denedi.

“Aslında ben batı kıyısındanım. Galway şehri. Deniz kenarında.” Minibüs bir köşeyi uçarcasına dönerken Dylan’ın sesi bir oktav yükseldi.

Minibüs sarsılırken Billy’nin midesi bulandı ama derin bir nefes alıp sakinliğini korumaya çalıştı.

“Sörf yapar mısınız?” diye sordu Dylan’a, minibüs bir başka vahşi dönüş yaparken sesinin sabit kalmasından memnundu.

Dylan kahkaha attı. Sustuktan uzun süre sonra bile dinlemeye devam etmek isteyeceğiniz müzikal bir kahkahası vardı.

“Ben mi?” dedi. “Ah, hayır. Çok fazla denizanası var. Ayrıca ben İrlanda’da bile kolaylıkla yanarım.”

Billy hayal kırıklığını yansıtmamaya gayret etti. Kamptaki diğer çocuklarla hiçbir ortak yanının olmayacağına dair şüphelerinde şimdiye kadar haklıydı.

“Sen sörf yapar mısınız?” diye sordu Dylan.

Billy başıyla onayladı.

“Kavabanga dostum!” dedi Dylan berbat bir Amerikan aksanıyla, sol eliyle bir sörfçü selamı vererek. İki ön dişinin arasındaki boşluğu sergileyerek sırttı ve Billy de kendine rağmen sırttığını fark etti.

Minibüs dar, kıvrımlı yollarda rüzgâr gibi ilerlerken İhtiyar Altın pencereyi açtı ve neşeyle uludu.

Billy pencereden dışarı bakıp süratle yanlarından geçen dünyayı izledi. Görünüp hızla kaybolan yeşil yapraklar ve mavi gökyüzü parçaları arasında sivri uçlu, sarı kayalıklar ve sert zirveler gözüne ilişıyordu. Aracın her ani dönüşünde Billy geriliyor, minibüsün